

I. KAPITOLA

*Která popisuje stav a způsob života známého rytíře
Dona Quijota de La Mancha.*

Na jednom místě v La Manche, na jehož jméno si nechci vzpomenout, žil před nedávnem jeden šlechtic. Rodina našeho rytíře byla z těch, které měly na svém erbů meč, vyhublého koně a loveckého psa.

Jeho obvyklým obědem bylo nejčastěji hovězí maso, méně skopové a k večeři studené maso s kořením. Pátky obědval čočku, soboty slaninu s vejci a o nedělích koroptev pro zlepšení jídelníčku. Proto o nedělích utratil většinu peněz.

Zbytkem platil své oblečení. Kabát, kalhoty a boty. Všechno z černého sametu na neděle a svátky. Všední dny si oblékal šaty z domácí látky. Ve svém domě měl služebnou starší čtyřiceti let, neteř mladší dvaceti let a sluhu, který se staral o jeho starého koně a také pracoval coby zahradník.

Náš šlechtic měl okolo padesáti let, statnou postavu a velmi štíhlý obličej. Rád brzy vstával a chodil na lov.

Los escritores famosos decían que se llamaba Don Quijota o Don Quesada pero sin llegar a un acuerdo. Nosotros vamos a pensar que se llamaba Quijana aunque no es lo más importante de ésta historia.

Lo importante es que este hidalgo se dedicaba en su tiempo libre (prácticamente todo el año) a leer libros. Sus libros hablaban de aventuras de caballeros* valientes y los leía con tantas ganas y pasión que casi se olvidaba del mantenimiento de su hacienda y de cazar.

---

* **El caballero** znamená v překladu **rytíř (příslušník vyšší šlechty, především v našem kontextu již pasovaný), dále také kavalír, džentlmen, pán (zdvořilé oslovení v dnešní době).**

Známí spisovatelé říkali, že se jmenoval Don Quijada nebo Don Quesada, ale na ničem se neshodli. My budeme věřit, že se jmenoval Quijana, i když to v tomto příběhu není to nejdůležitější.

Důležité je, že tento šlechtic věnoval všechen svůj volný čas (prakticky celý rok) čtení knih. Jeho knihy mluvily o dobrodružstvích statečných rytířů a on je četl s takovou chutí a vášní, že téměř zapomínal na údržbu svého statku a na lov.

En su devoción a ésta lectura hasta vendió parte de sus tierras para poder comprar más libros. Al final coleccionó todos los cuales se podían en aquella época conseguir.

Entre todos los escritores, su más preferido era Feliciano de Silva. La claridad de su escritura y dificultad de las ideas eran auténticas perlas de literatura para él. Leía sobre expresiones de amor y retos de lucha. Encontraba frases como: «Es un sinsentido que usted está torturando mis sentidos. Me duele pero da un gran sentido de todo cuando le siento cerca de mí».

Con frases como ésta perdía el pobre hidalgo la cordura y no dormía. Trataba de entenderlas pero ni Aristóteles con su sabiduría llegaba a descubrir qué quiso el escritor decir.

Leía todos los días y todas las noches. Su fantasía se llenó con todo lo que encontró en los libros: con magia, peleas, luchas, heridas, buena educación de un caballero, amores, dolores y otros sinsentidos. Creía en gigantes y otras criaturas mitológicas, en magos y magia y admiraba caballeros valientes.

Cuando la cordura definitivamente desapareció de su mente se le ocurrió una idea tan rara que ni al más loco de los locos se le ocurriría. La idea era que por fortalecer su honor se iba a convertir en un caballero e iba a viajar por el mundo armado con su caballo para buscar las aventuras que leyó en sus libros. Así pensó en obtener una gran fama y un nombre reconocido por todos.

Ve své oddanosti k této četbě dokonce prodal část své půdy, aby mohl nakoupit více knih. Nakonec shromáždil všechny, které se v té době daly sehnat.

Ze všech spisovatelů byl jeho největším oblíbencem Feliciano de Silva. Jasnost jeho psaní a složitost myšlenek pro něj byly pravými literárními perlami. Četl o vyznáních lásky a výzvách k souboji. Nacházel věty jako: „Je nesmysl, že týráte mé city. Bolí mě to, ale dává všemu velký smysl, když Vás cítím blízko sebe.“

S těmito větami ztrácel ubohý šlechtic rozum a nespál. Zkoušel jim porozumět, ale ani Aristoteles se svou moudrostí by neporozuměl tomu, co chtěl spisovatel říci.

Četl všechny dny a všechny noci. Jeho představivost se zaplnila vším, co našel v knihách: kouzly, souboji, bitvami, zraněními, dobrým vychováním kavalíra, láskami, bolestmi a dalšími nesmysly. Věřil v obry a jiná mytologická stvoření, v čaroděje a kouzla a obdivoval statečné rytíře.

Když nakonec ztratil rozum, napadla ho myšlenka tak podivná, že by nenapadla ani toho největšího bláznů ze všech bláznů. Tou myšlenkou bylo, že se stane rytířem, bude ozbrojený cestovat po světě se svým koněm a hledat dobrodružství, o kterých četl ve svých knihách. Takto myslel, že získá velkou slávu a jméno, které budou všichni znát.

Lo primero que hizo era limpiar y arreglar la armadura de sus antepasados. Pero vio que muchas cosas faltaban, entre ellas la visera del yelmo. Entonces decidió crear una de alambres viejos y de papel duro.

Luego fue a buscar su caballo. Aunque era una yegüa vieja que apenas caminaba el hidalgo vio en ella un caballo mejor que el Bucefal de Alexander o el Babieca de el Cid. Durante cuatro días pensó que nombre darle. Al final eligió Rocinante, el cual le pareció el más noble de todos.

Lo único que le faltaba era elegir un nombre para sí mismo y una dama a la cual podría dedicar todas sus victorias. Se dio el nombre Don Quijote de La Mancha. La Mancha para representar su región como lo hacen los nombres de otros caballeros. En la dama de su corazón se convirtió Aldonza Lorenzo, una muchacha granjera que vio guapa. Nuestro hidalgo le renombró como Dulcinea del Toboso que era el pueblo donde vivía. Pensó en luchar en nombre de su nobleza y belleza. Quiso dedicarle todas sus victorias y hazañas.

Nejprve vyčistil a spravil zbroj svých předků. Viděl ale, že mnoho věcí chybí, mezi nimi hledí od přilby. Rozhodl se tedy vytvořit ji ze starých drátů a tvrdého papíru.

Později šel hledat svého koně. I když to byla stará klisna, která sotva chodila, šlechtic v ní viděl lepšího koně, než byl Alexandrův Bucefal nebo Cidův Babieca. Během čtyř dní přemýšlel, jaké jí dát jméno. Nakonec vybral Rocinante, které mu připadalo nejvznešenější ze všech.

Jediné, co mu chybělo, bylo vybrat jméno sám pro sebe a dámu, které by mohl věnovat všechna svá vítězství. Sám sobě dal jméno Don Quijote de La Mancha. Z La Mancha, aby reprezentovalo jeho kraj, tak jako to dělají jména jiných rytířů. Dámou jeho srdce se stala Aldonza Lorenzová, selské děvče, které mu připadalo hezké. Náš rytíř ji přejmenoval na Dulcineu de Tobosa, podle vesnice, kde žila. Měl v úmyslu bojovat ve jménu její vznešenosti a krásy. Chtěl jí věnovat všechna svá vítězství a hrdinství.

CAPÍTULO II.

Cual cuenta el día cuando el ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha abandonó su casa por primera vez.

Cuando nuestro hidalgo acabó con los preparativos no quiso perder más tiempo en su casa. Tuvo prisa porque pensaba que el mundo le necesitaba. Había que compensar los insultos, remediar las injusticias, acabar con la maldad y cumplir las obligaciones.

Sin decir nada a nadie (de madrugada en un día de julio muy caluroso) se puso su armadura, se sentó en Rocinante, en la cabeza se colocó el yelmo con la visera de papel, el escudo en su brazo y la lanza en su mano. Así salió de la puerta lateral de su hacienda.

En poco tiempo llegó a unos cultivos. Se asustó porque se dio cuenta que nadie le nombró caballero y hasta que no lo fuera no podría luchar con otros caballeros.

Luego se calmó. Decidió que se dejaría nombrar caballero por el primer caballero que se encontrara. Así lo han hecho aquellos sobre los que ha leído en sus libros. Ya tranquilizado siguió con su camino e iba verdaderamente decidiendo su caballo. Nuestro hidalgo lo consideraba apropiadamente aventurero.

Durante su camino hablaba consigo mismo como si estuviera leyendo sus libros: